

Bar-Abbas of Jezus

Lieve kleinkinderen,

Ik wil het goede wel doen, maar onder invloed van andere mensen, doe ik het kwade....

Hoe was het mogelijk dat in 1933 Adolf Hitler op een democratische manier aan de macht kwam? Er was na de verloren Eerste Wereldoorlog veel onvrede in Duitsland. Hitler kon geweldige redevoeringen houden, die ook door de radio uitgezonden werden. Op deze manier bereikte hij de massa en ook creëerde hij een gemeenschappelijke vijand, de Joden, die je van alles de schuld kon geven. Ook van foute dingen die jezelf gedaan had. En de massa pikte dat, vond het zelfs geweldig!

De waan van de dag! Kennen jullie deze uitdrukking?

De waan van de dag kan van alles betekenen, maar het is gevaarlijk. Veel mensen gaan mee met de waan van de dag en weten niet meer welke beslissingen er worden genomen. Welke beslissingen ze zelf nemen! Dat doet een ander voor hen. Zijn het goede of zijn het slechte besluiten? Met de massa meegaan en niet meer een eigen mening hebben, dat is gevaarlijk!

*Er waren tijdens de Tweede Wereldoorlog en daarvoor maar weinig mensen, zoals dominee Dietrich Bonhoeffer in Duitsland en dominee Bastiaan Jan Ader in het dorp Nieuw-Beerta in noordoost Groningen, die het grote gevaar van **het nationaalsocialisme van Hitler** zagen en er tegen vochten, wat ze zelfs met hun leven moesten bekopen.*

Het zijn keuzes in je leven die je elke dag weer moet maken. Ook vandaag. Nee, vandaag in Nederland niet met dodelijke afloop zoals tijdens de Tweede Wereldoorlog, maar de toestand in de wereld (ook hier in Nederland) kan snel veranderen....

Hoofdstuk 92 - Bar-Abbas of Jezus - Mattheüs 27 : 11 - 26
Lucas 23 : 13 - 25

Pas toen de mannen van het Sanhedrin voor de tweede keer op het tempelplein voor de Antoniaburcht stonden, besepte Pilatus hoe vast hij erop gerekend had dat koning Herodes Jezus vrij zou laten.

Ook Herodes had dus geen schuld in deze Jezus gevonden. Wat zou die witte mantel anders te betekenen hebben? Dacht Herodes nu heus dat hij hem een deugd deed door Jezus naar hem terug te sturen? Herodes was zijn vriend geworden, maar wat hielp dat wanneer de Joden een oproer gingen maken? Als hij nu deze hoge heren hun zin gaf en Jezus veroordeelde....

Maar dat kon niet! Geen rechter kon een onschuldige veroordelen alleen om het Sanhedrin een gunst te bewijzen.

Alhoewel, hij Pontius Pilatus was niet alleen rechter, hij was ook stadhouder en commandant van zijn soldaten. Als militair kon hij om de rust in zijn land te handhaven ook zonder een vonnis de doodstraf uitspreken.

Ook kon hij Jezus laten geselen en hem dan vrijlaten. Dat was geen lichte straf. Zijn soldaten noemden een geseling niet voor niets ‘de halve dood’.

Als hij daarmee de hoge heren van het Sanhedrin tevreden kon stellen en daarmee een oproer kon voorkomen....

Helemaal onschuldig was deze rabbi natuurlijk ook niet! Die intocht in Jeruzalem op een ezelsveulen? Hoe gemakkelijk had die dag bloed kunnen vloeien. Een geseling zou misschien een goede waarschuwende les voor deze rabbi zijn. Als Pilatus dit aan iedereen zou laten zien dan zouden zelfs de mannen van het Sanhedrin geen bezwaar meer maken als hij Jezus vrij liet.

Pilatus ging weer naar buiten en vanaf het plein van de Antoniaburcht sprak hij tot de hoge heren van het Sanhedrin: ‘Vanmorgen in alle vroegte heb ik deze man ondervraagd. Ik weet dat hij geen rebel is. Ook koning Herodes heeft niets gevonden om welke reden deze man ter dood veroordeeld zou moeten worden. Maar omdat hij wel verantwoordelijk is voor veel opschudding in de stad, veroordeel ik hem tot een geseling en daarna laat ik hem vrij.’

Aan de reacties merkte Pilatus wel dat de hoge heren van het Sanhedrin het lang niet met hem eens waren. Maar dit was zijn laatste woord! Verder wilde hij niet gaan. Veertig min één slagen – dat was erg genoeg.

Veertig slagen min één en daarna laat ik Jezus vrij.

Plotseling was er een grote drukte op het tempelplein. Een bende Galileeërs (Zeloten) drong zich door de mensenmenigte heen en liep de trap op naar het voorplein van de Antoniaburcht.

Het volk van Jeruzalem mocht elk jaar op het Paasfeest kiezen, welke door de Romeinen gevangen genomen Jood, ze vrij wilden hebben.

Ja, Pilatus wist dat het de gewoonte was dat hij vandaag op het Paasfeest een gevangene vrij ‘moest’ laten. Deze Galileeërs kwamen natuurlijk om de vrijlating van hun leider Bar-Abbas te vragen. En dat kon hij hen vandaag niet weigeren.

Ineens kreeg Pilatus een geweldig idee! De voornaam van Bar-Abbas was ook Jezus. Als hij hen beiden nu eens naast elkaar zette en het volk op het tempelplein liet kiezen.... Jezus, de Messias of Jezus, de rebel!

De Galileeërs zouden natuurlijk voor Bar-Abbas kiezen. Maar de deftige heren van het Sanhedrin moesten niets hebben van al dat Zelotenvolk. Vooral de Sadduceeërs niet, de partij van de overpriesters. Ze moesten er niet eens aan denken dat die moordenaar, die rebel Bar-Abbas vrijgelaten zou worden. Nee, een nieuwe aanval van de Zeloten op de tempel, dat moest ten allen tijde voorkomen worden! En het volk van Jeruzalem durfde nooit tegen hun leiders in te gaan. Pilatus wist het zeker. De grote meerderheid op het tempelplein zou kiezen voor vrijlating van Jezus, de Messias koning.

Een kort bevel en een soldaat kreeg de opdracht om de rebel Bar-Abbas op te halen en naast Jezus te plaatsen, vlak voor het volk op het tempelplein. Hoe meer Pilatus erover nadacht, hoe beter zijn plan hem toelachte. Die reis naar koning Herodes was een vergissing geweest, maar dit kon niet mislukken. Op deze manier kon hij Jezus ook nog een geseling besparen!

Daar kwamen ze al aanlopen, zijn soldaten met Bar-Abbas tussen hen in. Het werd stil op het tempelplein. Alle ogen waren gericht op deze rebel, die deze ochtend nog aan het kruis zou hangen. Zou zijn leven nog gered worden?

Alleen de hoge heren van het Sanhedrin keken kwaad. Wat had dit te betekenen? Waarom moesten deze twee mannen daar naast elkaar staan? Wat wilde Pilatus nu weer? Toch niet weer een plannetje om Jezus vrij te laten?

Barabbas keek verbaasd van Pilatus naar Jezus en van Jezus naar al die mensen. Wat wilden ze met hem? Waarom stonden al die mensen hem zo aan te gapen? En die vrome mannen van het Sanhedrin, de ‘vriendjes’ van de Romeinen, wat moesten die hier? Was het niet mooi genoeg dat hij straks zou hangen aan dat vervloekte hout! Wilden ze nu eerst de spot met hem drijven?

Daar hoorde hij de stadhouder zeggen: ‘Ik ben bereid om ook op dit Paasfeest jullie een gevangene vrij te laten. Jullie mogen zelf kiezen wie. Wie zal ik vandaag vrij laten: Jezus Bar-Abbas of Jezus, die de Messias genoemd wordt?’

*Wie zal ik vandaag vrij laten: Jezus Bar-Abbas of Jezus,
die de Messias genoemd wordt?’*

Bar-Abbas hield zijn adem in. Dit was het dus. Zijn hart bonsde. Als het volk hem nu eens koos.... Hij keek naar die vrome mannen, die hun koppen bij elkaar staken en heftig met hun hoofden schudden. Bar-Abbas lachte wrang. Hij had geen schijn van kans. Alleen een groep Galileeërs (zijn vrienden) zou voor hem kiezen. Al die andere mensen haatten hem. Die laffe landverraders, die voor de Romeinen in het stof kropen. Zij zouden nooit voor hem kiezen. De rabbi, die naast hem stond, die zou straks gekozen worden. Daar kon hij niet tegenop! Hij, Bar-Abbas had nog nooit een blinde de ogen geopend. Nee, hij had juist een paar Romeinse soldaten de ogen voor eeuwig gesloten. Daar moest hij nu voor bloeden! O, dat kruis.... Die Romeinse honden.... Dat laffe volk, dat liever vrede en rust had, dan de vrijheid! Waarom werd er nu niets meer gezegd? Waarom maakten ze hier geen einde aan? Deze spanning was niet te harden....

Ook Pilatus wachtte op de stem van het volk. Een groep Zeloten, het Sanhedrin, het volk van Jeruzalem.... Het kon niet anders! De meerderheid moest Jezus kiezen, die niets anders dan goed gedaan had. Bar-Abbas, de rebel had een paar soldaten gedood, maar wat hielp dat? Daar kregen ze hun vrijheid niet voor terug!

Pilatus wilde vragen: *‘Zeg mij, wie kiezen jullie?’*, toen er een soldaat naar hem toekwam.

‘Meneer de stadhouder, er is een bode gekomen met een brief van uw vrouw. Of u deze brief eerst wilt lezen. **Het is spoed....!**’

Pilatus keek verbaasd op. Wat kon zijn vrouw hem nu schrijven, zo vroeg in de ochtend?

Hij stak zijn hand omhoog naar het volk onder hem en zei: ‘Ik kom zo spoedig mogelijk terug. Maken jullie intussen jullie keuze.’

Vlug ging hij naar binnen. Als Pilatus de overpriesters en schriftgeleerden beter had gekend, dan had hij de brief van zijn vrouw laten wachten....

Pilatus had nog maar nauwelijks de deur van de Antoniaburcht achter zich dichtgedaan of de mannen van het Sanhedrin namen hun kans waar. Ze wisten maar al te goed, dat de grote meerderheid van het volk Jezus, de Messiaskoning zou kiezen. Hier stonden mensen, die afgelopen zondag nog om het hardst 'Hosanna' geroepen hadden. Mensen die nog altijd de hoop hadden dat deze Jezus zich zeer binnenkort zou openbaren als de Messiaskoning. Als ze nu niet oppasten kon alles nog mislukken!

Haastig mengden zij zich tussen de mensen en 'dwongen' hen bijna om voor Bar-Abbas te kiezen. Niet dat zij het in alles met Bar-Abbas eens waren, maar hij was wel een kerel, die wat durfde. Hij had zelfs zijn leven over voor het volk Israël! En die Nazarener.... Ze wisten alles nog niet! Deze nacht nog had hij zijn leerlingen verboden om met een zwaard tegen de Romeinse soldaten te vechten. En waren ze vergeten, dat deze Jezus op het tempelplein de mensen *gebood* om de keizer belasting te betalen? Kon zo iemand hun Messias zijn? Nee, iedereen die zijn volk lief had, kon niet voor Jezus kiezen. Dat zou gewoon landverraad zijn.... Hadden ze dan niet door waarom Pilatus zijn uiterste best deed om Jezus vrij te laten? Waarom hij de verzetsstrijder Bar-Abbas aan het kruis wilde hebben! Was het niet de plicht van elke echte Israëliet om juist andersom te doen dan de Romeinen wilden?

Op deze manier zetten de leiders van Israël het gewone volk op tegen Jezus, terwijl Pilatus niet wist wat zich daarbuiten afspeelde. Hij stond in zijn kamer en las de brief van zijn vrouw.

Echt iets voor zijn vrouw om te schrijven: 'Pas op! Bemoei je niet met die man, want **hij is onschuldig!** Ik heb vannacht een vreselijke droom gehad, die met hem te maken had.'

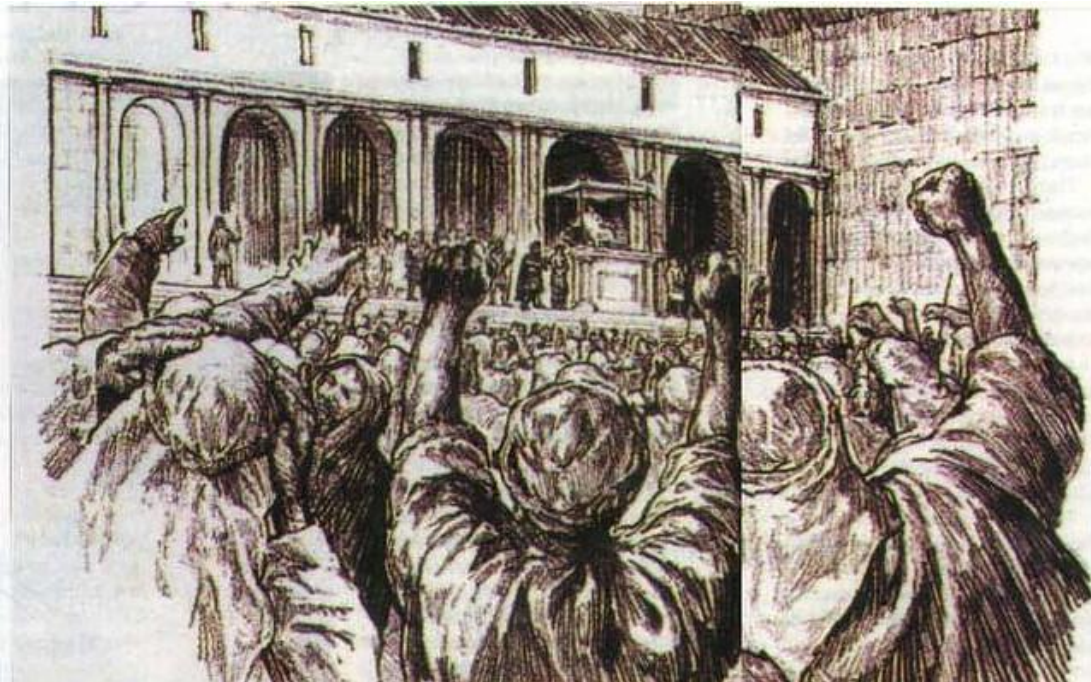
Ik heb vannacht een vreselijke droom gehad, die met hem te maken had.'

Ja, zijn vrouw dacht natuurlijk dat hij Jezus zo maar vrij kon laten. Zij begreep niets van zijn zorgen, niets van zijn positie, niets van de macht van het Sanhedrin. Maar zijn vrouw Claudia kon gerust zijn, haar rabbi kwam niet aan het kruis! Nog voordat haar brief kwam, had hij de stemming op het tempelplein geproefd. Hij sprak nog even met de bode van zijn vrouw en daarna ging hij weer terug naar het voorplein.

‘Jullie hebben nu genoeg tijd gehad om te weten wie jullie gaan kiezen. Wie zal ik vrijlaten? Jezus Bar-Abbas of Jezus van Nazareth?’

‘Wij kiezen Bar-Abbas! Wij kiezen Bar-Abbas! Laat ons Bar-Abbas vrij!’

Al wilder, al heftiger klonken de stemmen van de vrome mannen van het Sanhedrin en al heel spoedig klonken ook de stemmen mee van het grillige volk: ‘Laat ons Bar-Abbas vrij! Wij willen Bar-Abbas.’

‘Wij willen Bar-Abbas.’

Het was alsof Pilatus een klap in zijn gezicht kreeg. Brak deze ochtend hem dan alles bij de handen af? Kende hij ze dan nog niet deze Joden daar beneden hem op het tempelplein? Was hun haat naar Jezus toe zo groot, dat ze al het andere vergaten?

Bitter zei Pilatus: ‘Maar als ik Barabbas vrij laat, wat moet ik dan met Jezus doen, met Jezus, die de Christus genoemd wordt?’

Uit alle macht riepen de vrome mannen: ‘Aan het kruis met hem!’

Wanhopig hief Pilatus zijn handen omhoog en vroeg ‘Maar wat heeft deze man dan gedaan, dat hij de dood schuldig is?’

‘Maar wat heeft deze man dan gedaan, dat hij de dood schuldig is?’

Er kwam geen antwoord op deze vraag, maar het volk en de overpriesters schreeuwden nog luider: ‘Kruisig hem, kruisig hem!’

Het was alsof Pilatus een spreekkoor uit de hel hoorde. De heiden Pilatus huiverde.... Hoe was het mogelijk dat deze mannen Jezus zo konden haten. En dan noemden ze zichzelf ook nog het volk van God!

Pilatus draaide zich om en gaf een kort bevel. De handboeien van Bar-Abbas werden losgemaakt. De rebel was vrij en mocht gaan en staan waarheen hij maar wilde. Het leek wel alsof hij het zelf niet goed begreep. Was hij nu echt vrij? Hij keek naar zijn handen waar zojuist nog de handboeien omzaten. Werden daar straks geen spijkers doorheen geslagen? Hij keek naar Jezus, die zwijgend naast hem stond. In plaats van hem kwam deze rabbi aan het kruis....

Maar deze rabbi zei niets, hij jammerde niet, hij vloekte niet eens. Nog hoorde hij het in zijn oren klinken: ‘Kruisig hem!’.... Zijn beide vrienden, zij werden vandaag ook gekruisigd....

Zo ging dat in het leven. Hij, Barabbas kon het ook niet helpen. Hij had er niet om gevraagd. Toen smet hij zijn hoofd in z'n nek en sprong de trappen af naar beneden. Hij rende het tempelplein over. Het gejuich van het volk was het laatste dat hij hoorde. Hij was al te ver weg om nog het bevel van Pilatus te horen om Jezus te geselen.

Op deze Paasmorgen nam het volk van Israël, samen met hun leiders, hun keuze tussen Jezus Bar-Abbas en Jezus van Nazareth.

De heidense stadhouder had zijn best gedaan om Jezus te redden, een heidense vrouw had veel zorg om hem, maar zijn eigen volk had geen medelijden. ‘Aan het kruis met hem!’

Ze wilden wel een Messiaskoning, maar dan een Messiaskoning zoals ze die zelf in gedachten hadden. Een Messias die de Romeinen versloeg en die op de troon van koning David zou zitten om over de hele wereld te heersen. Maar niet een Messias die voor zijn volk stierf.

Om die reden hadden ze de rebel Bar-Abbas, de zoon van Abbas, liever dan Jezus, de Zoon van God.